

Legendară pianistă Martha Argerich a revenit pe scena Festivalului Enescu

(Grigore Constantinescu – 13 septembrie 2017)

Cea de a zecea zi a festivalului a adus, marți seara, în ordinea intrării în scenă a seriei „Mari orchestre ale lumii”, o nouă formație simfonică britanică. După London Philharmonic Orchestra – dirijor rusul Vladimir Jurowski, director artistic al Festivalului Enescu – a urmat, pe scena Sălii Palatului, Royal Philharmonic Orchestra London – director, dirijorul elvețian Charles Dutoit. În ambele situații, pe cei doi publicul i-a cunoscut ca șefi de orchestră în ediții precedente, cumulând impresii succesive de-a lungul concertelor.

De asemenea, publicul s-a bucurat de prezența excepțională în concert a mării pianiste **Martha Argerich**.

Interesul repertorial derivă, în cele două concerte susținute de Royal Philharmonic Orchestra London, din complexul muzicii franceze moderne, pe care Charles Dutoit o afectionează în mod cu totul special (astfel, după „Pavane pour une infante defunte” de Ravel a urmat în supliment, „Mama mea găscă”). De asemenea, renumele versiunilor sale dirijorale provine și din atracția mijloacelor personale de execuție față de operele lui Igor Stravinski.

Există, însă, la Dutoit și relații cu interpreți remarcabili, cu calități atrăgătoare în dialogul cu publicul, prin capacitatea lor de a se integra în muzica clasică. Și atunci, spre pildă, când succesul depinde de abordarea capodoperelor beethoveniene de către asemenea maestri, precum Frank Peter Zimmermann, Dutoit dovedește o versatilitate remarcabilă. Poate fi vorba de fluența discursului orchestral, de spațiile sonore libere, oferite solistului, așa cum am constatat mai ales în partea secundă a concertului beethovenian și, în mod deosebit, în construcția finalului, unde cadența a demonstrat o strălucitoare stăpânire a virtuozității de factură clasică.

Elementul coregrafic nu lipsește din baletul burlesc „Petrușka” de Stravinski, autentic film dramaturgic desenat și construit orchestral de Charles Dutoit fără a manifesta prudențe în secțiunile ritmice, contraste sonore, pitorești în drumul spre un final când Stravinski solicită reluări și sublinieri de mare efect.

După „Rapsodia nr.1 în La major op.11” de George Enescu, autentic spațiu de cortină înainte de continuarea turneului, Maurice Ravel a revenit în repertoriul orchestrei londoneze cu „Concertul pentru pian și orchestră în Sol major”, piesă favorită a celebrei pianiste Martha Argerich. Cu partea întâi, moment de factură clasică, partea a doua, intermezzo chopinian, partea treia, exuberantă fantezie jazzistică, celebra pianistă a trăit o intensă bucurie la reîntâlnirea, după un deceniu, cu publicul bucureștean.

Dacă Charles Dutoit și Royal Philharmonic Orchestra London au simțit dorința refacerii unei călătorii impresioniste, jocul apelor a fost cel mai potrivit prilej de a reasculta împreună cu publicul cele „Trei schițe simfonice Marea”, picturi sonore fanteziste pe care le-a imaginat Claude Debussy în universul peisajelor acvatice.

Surpriza finală – de ținut minte – a fost, însă, departe de a fi odihnitoare pentru auditori. Nu există niciun argument care ar putea aduce liniște la audiția „Boleroului” de Ravel, cu care orice orchestră mare a Lumii cunoaște măreția succesului.